

เทศน์เช้า วันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๕๓

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

วันนี้วันพระ เรายังมีสติ เรายังเป็นคนปกติ เรายังรู้ว่าวันพระวัน โคน เห็นไหม คนเจ็บไข้ได้ป่วย คนเวลาละเมอเพื่อพอนี้เขาจำวันคืนไม่ได้เลยนะ เวลาคนตายไปนะ วันคืนเขาเป็นอย่างนี้ อยู่คนละมิติไป เรายังมีสติสดังนะ รู้จักว่าวันใดเป็นวันพระวัน โคน

วันพระ เห็นไหม วันพระเป็นวันหยุดจากงาน ถ้าเป็นชาวพุทธนะ สมัยโบราณของเรานะหยุดวันพระ แต่เพราะเราต้องการไปกับโลก ลัทธิ ศาสนาต่างๆ เขามีของเขา แต่ด้วยความที่ว่าเอาโลกเป็นใหญ่

คำว่าโลกเป็นใหญ่นะ คุณสิเราทำคุณงามความดีกัน ในพุทธศาสนาสอนง่ายๆ คือ ละชั่ว.. ทำดี ! ทำคุณงามความดีนี่คือละความชั่ว แต่ละความชั่ว เห็นไหม คนนี้มาพูดความจริง... ความจริงความสุจริตนี้จะคุ้มครองเรา แต่คนพูดความจริงนี้ตายหมดเลย ใครๆ ที่พูดความจริงนะ ความจริงของโลก แต่โลกเขาจับกันไม่ได้ ความจริงของใครละ โลกเขาจับได้แต่ความสอพลอ มารยาสาไถย เรื่องอย่างนั้นเป็นเรื่องของโลกๆ นะ

แต่ถ้าเราพูดความจริงละ... ความจริงเป็นสิ่งที่ไม่ตาย แต่คนพูดนี้ตาย ! พอคนพูดตาย เห็นไหม เพราะคนพูดความจริงนี้ทุกคนไม่ชอบใจหรอก ทุกคนต้องชอบความอ่อนหวาน ชอบความนุ่มนวลในสิ่งที่ไม่กระทบกระเทือนกัน อันนี้เป็นมารยาสาไถย เป็นมารยาทสังคม

แต่มารยาสาไถยนี้เราก็ทำได้ ! พระก็ทำได้ ใครๆ ก็ทำได้ แต่ทำไปแล้วมันจะเข้าถึงสัจจะไหมละ ถ้ามันเข้าสู่สัจจะ.. คือทำความจริง ต้องเข้าสู่ความจริง ! แล้วความจริงมันคือสิ่งใดละ... ความจริงนะ คือผู้ที่พูดความจริง มันสู้กับสิ่งใดก็ได้ !

ผู้ที่มีศีลมีธรรม จะเข้าสังคมไหนก็ได้ อย่างเช่นมือเรานี้ไม่มีบาดแผล จะหยิบจะจับต้องสิ่งใด ไม่ต้องกลัวเชื้อโรคสิ่งใดๆ เลย แต่ถ้ามือเรามันมีบาดแผลนะ จับสิ่งใดๆ ไม่ได้เลย กลัวเชื้อโรคมันจะเข้ามือของเรา

ถ้าเราทำความบริสุทธิ์ใจ... ศีล ! ศีลคือความปกติของใจ ถ้าใจมีความปกติของใจ เรามีความสะอาดบริสุทธิ์ของเรา เวลาทำสิ่งใดเราจะอาจหาญ เข้าสังคมใดก็ได้.. จะเข้าสังคมใดก็ได้เนาะ แต่จะเข้าหรือไม่เข้านี้ต่างหากนะ

ถ้าคนเรามีจิตใจที่ละเอียดอ่อน เรารู้ว่าสังคมใดควรและไม่ควร สังคมที่เขาไม่ควร ดูตัวอย่างเช่นสังคมที่เขาสำมะเลเทเมา นี้เราจะเข้าไปสังคมเขาไหมล่ะ เราเห็นแล้วเราก็ตกนไม่ได้ ถ้าเราทนไม่ได้ แล้วเราจะเข้าไปสังคมกับเขาทำไม

จิตของเราก็เหมือนกัน ถ้าจิตของเรามีหลักมีเกณฑ์ของเราเนะ เราจะไม่สำมะเลเทเมากับสังคมอย่างนั้น... ถ้าไม่เข้าสังคมอย่างนั้นนี่เพราะอะไร เพราะเรามีศีล มีความปกติของใจ เรามีความระลึกรู้ของเราอยู่

ถ้าจิตของเรามีความระลึกรู้ของเราอยู่... นี้เรามาเตือนตนของเราเนะ เรามาทำบุญกุศลก็เพื่อเหตุนี้แหละ เพื่อตอกย้ำ ! ตอกย้ำคุณงามความดีของเรา

กระแสนของโลกเขาเป็นอย่างนั้น คนเราเกิดมามีเวรมีกรรม เวรกรรมของแต่ละบุคคล ในเวรกรรมนั้นยังไม่ให้ผล ก็ยังปากแข็งได้ล่ะ ยังมีความมองอาจกล้าหาญนะ แต่เวลากรรมมันมาถึงนะ กรรมมันมากับสิ่งใดล่ะ เราเป็นคนทำซะเอง.. เราทำซะเองแล้วเราไม่ยอมรับสิ่งที่เราทำ นี่มันเป็นไปได้อย่างไร

ถ้าเราทำของเราเอง เราต้องมีสติ ! ถ้ามีสติตั้งนะ เวลาเราทำสิ่งใดมันก็เป็นคุณงามความดีไป

ความดีนี้ความดีของใคร... ความดีของโลกเขา เห็นไหม คูสิเวลาเรามาทำบุญกุศลนี้เสียสละทาน โลกเขาเวลาขาดตกบกพร่องนะ เราเจือจางกัน เราช่วยเหลือเจือจางกัน นั้นมันเป็นเรื่องของโลกนะ เป็นเรื่องของวัตถุ เวลาเราเจ็บไข้ได้ป่วย เวลาสิ่งต่างๆ เขาจะเจือจางขนาดไหน แต่เรื่องเจ็บไข้ได้ป่วยมันก็เป็นเรื่องของบุคคลนะ

เรื่องของหัวใจก็เหมือนกัน เวลาความหมักหมมของใจ ใจที่มันหมักหมมใน หัวใจของเรา เขาไม่รู้ภายในกับเราหรอก ! ความเล็กน้อย... ความเล็กน้อยของสายตาของคนที่เขาไม่เจ็บช้ำน้ำใจ แต่ความเล็กน้อยนี้ มันจะเป็นความหนักหนาสาหัสสากันของคน ที่ตรงกับจริตนั้น

นี่เขาเห็นว่าเป็นของเล็กน้อย เขาไม่คิดหรอกว่าของแคะนี้จะทำให้เราเจ็บช้ำน้ำใจได้ แต่เราเจ็บช้ำน้ำใจมาก แล้วความเจ็บช้ำน้ำใจนี้ ใครจะแก้ไขให้เราได้ ถ้าจิตใจเราไม่แก้ไขจิตใจของเราเอง

ถ้าจิตใจเราแก้ไขจิตใจของเราเองนี้มันมาจากไหนล่ะ ถ้ามันไม่มาจากสามัญสำนึกของเรา ! ถ้ามันมาจากสามัญสำนึกของเรา.. ถ้าเรามีสามัญสำนึกของเรา เห็นไหม นี่ความดีความชั่วมันเกิดจากเรา ความสุจริตของเรา ในหัวใจของเรา สัตว์ของหัวใจของเรานี้มันจะคุ้มครองเรา !

“ผู้ใดกระทำสมควรแก่กรรม... ธรรมะย่อมคุ้มครอง !” คุ้มครองตรงไหนล่ะ คุ้มครองที่มีศีล !

คนมีศีล... นี่มันมีศีลไปที่ไหน คนมีศีลมีศรัทธาที่ไหน..

“นี่กลิ่นของศีลมันหอมทวนลมนะ”

อย่างเช่นเด็กคนนี้เป็นคนดี สังเกตได้ไหมเด็กดี ๆ นี่ผู้ใหญ่เขาจะชมกันว่าเด็กคนนี้เป็นคนดีนะ เด็กคนนี้ก็ดีคุณนะ เลี้ยงพ่อเลี้ยงแม่นะ เด็กคนนี้ก็เขาดูแลบ้านของเขา นะ เด็กคนนี้ก็ขยันขันแข็งนะ เห็นไหม “นี่กลิ่นของศีลมันหอมทวนลม... กลิ่นของคุณงามความดีมันหอมทวนลม”

นี่ไงมันคุ้มครองเรา ! ถ้ามันคุ้มครองเรานะ เราไปที่ไหน ถ้าเราเป็นคนดีนะ มีแต่คนเมตตาอารี มีแต่คนเจือจาน แต่กลิ่นของบาปของกรรม นี่ไม่มีใครต้องการเลย เด็กคนนี่ คูลีเข้าไปที่ไหนดี้สังคมแตกหมด.. สังคมแตกหมด

นี่เรื่องของโลกนะ ! ถ้าเรื่องของธรรมล่ะ นี่เรื่องความดีของธรรม...

“ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว” ทำดีก็คือต้องเป็นความดี แต่ความดีความสุจริตนี้จะคุ้มครองเรา ถ้าเราทำคุณงามความดีของเรา

“อตุตา หิ อตุตโน นาโถ.. ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน” ถึงที่สุดแล้วนี่ความสุข ความทุกข์มันอยู่ในใจของเรา ความสุขความทุกข์ในใจของเรา นี่เราจะแก้ไขอย่างไร เราจะดูแลรักษาอย่างไร ถ้าดูแลรักษาหัวใจของเรา เราจะเริ่มจาก “ความดีของโลกและความดีของธรรม”

ความดีของโลก ! โลกก็มีแค่นี้.. โลกก็เห็นกันอย่างนี้.. เจือจางกันอย่างนี้.. นี่ความสุขของโลก สิ่งต่างๆ ปัจจัยเครื่องอาศัยมีแค่นี้แหละ ! ความสุขมีแค่นี้แหละ ก็ภพภิกษาก็มีแค่นี้แหละ ไม่เกินไปจากนี้เลย ไม่เกินจากสิ่งที่เรารู้เรารู้สัมผัสนี้ โลกเป็นอย่างนี้ทุกคนมีสิทธิเสมอภาค ทำได้เหมือนกันหมด แล้วก็มีความนี้แหละ แล้วก็เกิดตายๆ ก็จะมาเจอโลกเก่านี้แหละ

แต่ถ้าเรามีสามัญสำนึก พอเราทำความสงบของใจ นี้ฐาน.. ธรรมฐาน คือฐานของโลก ! ฐานของโลกเพราะอะไร... โลกมีเพราะมีเรา เพราะเราเกิดปฏิสนธิจิต ปฏิสนธิจิตมันมี แล้วมันส่งออกไปรับรู้เรื่องต่างๆ ของโลกเขา มันไปยึดไปถือมันความเห่อเหิม ตัณหาความทะยานอยากของมัน แต่มันลืมตัวของมันเอง

นี่ทุกคนจะบอกว่าเงินของเรามีค่า ทุกคนจะบอกว่าทรัพย์สมบัติของเรามีค่า แต่ไม่มีใครบอกว่าเรามีค่า ทุกคนจะบอกว่าทรัพย์สมบัติของเรา แก้วแหวนเงินทองของเรา ยศถาบรรดาศักดิ์ของเรามีค่า ! แต่ไม่มีใครบอกว่าเรามีค่าเลย

สิ่งที่มีค่า... มันมีค่าเพราะมีเราใช่ไหม เพราะมีเรา เราถึงได้สิ่งนั้นมา.. ถ้าไม่มีเรา สิ่งนั้นมันก็เป็นสมบัติของโลก สมบัติของโลกคือว่ามันเป็นสมบัติผลักดันกันขมของโลกเขา โลกเขามีของเขายู้อย่างนั้น นี่สมบัติของโลก... ความสุขมีเท่านี้แหละ !

แต่พอเราทำความสงบของใจเข้ามา เห็นไหม นี่สมบัติมีค่า แต่ไม่เห็นว่าคุณค่าของเรา มีค่า แต่พอเรามาสำนึกตัวของเราแล้ว สำนึกในตัวของเรา แล้วเราจะกลับมาที่เรา

นี่ใจความปกติของใจ ! ความดีของโลกมีเท่านี้เอง แต่ถ้าเป็นความดีของธรรมละ ความดีของธรรมนะ ถ้าทำความปกติของใจไม่ได้ เวลาสอยเข็มไปสอยกันที่ไหน สอย

เข็มเราต้องสอยที่เข็มของเราใช้ใหม่ นี่เราจะทำคุณงามความดีของเรา เราจะไปทำที่ไหน เราอาศัยครูบาอาจารย์นะ มาวัดมาวา เราเสียดละทานทำบุญกุศลกันนี้เพราะอะไร เนื่องาบุญของโลก... เนื่องาบุญ ! เห็นไหม เนื่องาบุญ นี้ที่เราเสียดละทานขึ้นมา เพื่อให้เราได้ฟังธรรม.. เนื่องาบุญ

แล้วเนื่องาของเราละ ! แล้วหัวใจของเราละ ! ถ้าเราจะทำนา เนื่องาบุญของเรานี้นะ คุณถ้าเราไม่มีนา เราก็เช่านาเขาทำ พอเช่านาเขาทำ เสร็จแล้วนี่เขาต้องเก็บค่าเช่าของเขาไป แล้วถ้านาของเราละ เราทำของเรา เราได้ของเราหมดเลย แล้วเนื่องาของเรามันอยู่ที่ไหน...

ถ้าเนื่องาของเรา นี่สำนึกขึ้นมาว่าเราอยู่ที่ไหน เราอยู่ที่ทะเลเบียนบ้านใช้ใหม่ ที่เรา มาประพฤติปฏิบัติกันนี้ เราก็มาค้นหาตัวเรานี้แหละ ถ้าจิตมันสงบเข้ามานะ อือฮือ... เราอยู่ที่นี่เอง นี่จิตสงบเข้ามา ถ้าจิตสงบเข้ามาแล้ว เราอยู่ที่นี่เอง ! เราอยู่ที่นี่เอง แล้วทุกข์สุขมันก็เกิดจากตรงนี้ !

แต่เดิมอารมณ์ความรู้สึก ความสุขความทุกข์นี่มันปิดกั้นเราไว้ เพราะเราเอาแต่ อารมณ์ความรู้สึก เห็นไหม นี่สัญญาอารมณ์ เรารู้ได้แค่อารมณ์ความรู้สึก เราไม่เคยเห็นพลังงานเลย เราไม่เคยเห็นตัวจิตเลย เราไม่เคยเห็นตัวจริงของเราเลย เราก็พยายามค้นคว้าของเรา

นี่เราตั้งสติของเรา เห็นไหม ตั้งสติของเรา แล้วพยายามมีคำบริกรรมของเรา ใช้ ปัญญาอบรมสมาธิเข้ามา เพื่อหานาของเรา ถ้ามีนาของเราแล้ว เราหว่านพืชหวังผล เราทำนาของเรา มันจะเป็นประโยชน์กับเราหมดเลย ถ้าเป็นประโยชน์กับเราแล้ว นี่พุทโธ พุทโธ จนจิตสงบเข้ามาได้ นี่ความคืออย่างนี้ !

ถ้าความคืออย่างนี้มันเป็นความจริง จะพูดที่ไหน พูดก็ร้อยหนพันหน ล้านหนมันก็คือความจริง ความจริงก็คือความจริง ! ความจริงเป็นสิ่งที่ไม่ตาย แล้วพูดที่ไหนมันก็อยู่ที่นั่นไง แล้วความจริงอย่างนี้เป็นความจริง อตุตา หิ อตุตโน นาโถ.. ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน แล้วความจริงอันนี้ ความจริงมันเป็นสันตภิฎฐิโก มันเป็นปัจจัยตั้ง

นี่ไงบุคคล ๘ จำพวก ! บุคคล ๘ จำพวก นี้คูสิเราโตขึ้นมา ตั้งแต่เป็นทารกขึ้นมาแล้วเป็นวัยรุ่น แล้วเราโตเป็นคนแก่ไป คนแก่นี่นะชราคร่ำคร่าแล้วตายไป แต่จิตเวลา มันเป็นปุถุชนใจใหม่

นี่ปุถุชนเป็นกัลยาณปุถุชน... ปุถุชนนี่คนหนา.. คนหนานี่รู้ได้แต่เฉพาะความกิด.. รู้ได้แต่เฉพาะสัญญาอารมณ์ ไม่เคยเห็นตัวตนของเราเลย

กัลยาณปุถุชน.. เป็นปุถุชนเหมือนกัน แต่เราใช้สติปัญญา เราใคร่ครวญของเรา เห็นใหม่ มันจะเข้ามาสู่ตัวตนของเรา

ปุถุชน.. กัลยาณปุถุชน.. ยกขึ้นเป็น โสดาปัตติมรรค โสดาปัตติผล เห็นใหม่ มันจะพัฒนาไปแล้ว นี่หัวใจมันพัฒนาไปได้แล้ว แล้วการพัฒนาอย่างนี้มันมีขณะของมัน มันมีการเปลี่ยนแปลงของมัน มันมีการกระทำของมัน มันมีกิจจัญญ์ สัจจัญญ์ มันมีความจริงของมัน

แล้วความจริงอย่างนี้ ! ความจริงอย่างนี้ ! องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ตรัสรู้ความจริงอันนี้ พระศรีอริยเมตไตรยก็ตรัสรู้ความจริงอันนี้ องค์ศาสดาทุกองค์ พระอรหันต์ทุกองค์ต้องเป็นอย่างนี้หมดเลย... แล้วมันเป็นอย่างนี้หมด ความจริงมันเป็นอย่างนี้ ความจริงเป็นสิ่งที่ไม่ตายใจ ถ้ามีความจริงอันนี้แล้วนี้ มันจะไปห่วงไหวกับสิ่งใด

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก “ผู้ที่ตรัสรู้ธรรมขึ้นมาแล้วเหมือนหลัก ๘ สอก.. อยู่ในดิน ๔ สอก.. ปักในดิน ๔ สอก ลมหวั่นไหวขนาดไหน มันทำให้เอียงกะเท่เร่ไม่ได้หรอก”

จิตใจที่เป็นความจริง... นี่ไงครูบาอาจารย์เราพูดอันนี้ไง หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์ของเราท่านพูดถึงอันนี้ ! พูดถึงความจริงอันนี้ แล้วความจริงอันนี้เราทุกคนมีอยู่ แต่ไม่รู้ไม่เห็น แต่เวลาไปรู้ไปเห็นนะ เห็นธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า ต้องเป็นพุทธพจน์ ! พุทธพจน์.. พุทธพจน์มันก็เป็นทฤษฎี เป็นวิธีการที่ชี้เข้ามาที่ใจ

พุทธพจน์ เห็นไหม คุณสิเราบอกว่าเราอยากได้เงินๆ เราไปหาเงินในท้องตลาด แต่คนมันโง่ คนมันไปพิมพ์เงินเอง แล้วว่าพวกที่ไปทำมาหากินนี่โง่มากเลย เราก็ซื้อแทนพิมพ์มาเลยนะ แล้วพิมพ์เงินเองเลย ตำรวจจับทันทีเลย เห็นไหม

นี่ก็เหมือนกัน สิ่งนี้เป็นธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้ทำไว้ในท้องตลาด แล้วเราจะมาพิมพ์กันเองของเราได้อย่างไร เงินเราพิมพ์ไม่ได้ เพราะเราไม่มีสิทธิตามกฎหมาย เงินนี้รัฐบาลเขาต้องเป็นคนพิมพ์ให้ไหม

สังขธรรม ! สังขธรรมที่มันเกิดขึ้นมา มันเกิดขึ้นมาไม่ใช่เราไปพิมพ์แบงก์มา สังขธรรมเราเกิดขึ้นมาด้วยการทำมาหากิน ด้วยความมุมานะของเรา ด้วยความบากบั่นของเรา แล้วความบากบั่นของเรา นี้คุณสิเราเดินจงกรม นั่งสมาธิ ภาวนากันหลังชดหลังแข็งเดินจงกรม อดนอนผ่อนอาหารกันจนฝ่าเท้า จนความทุกข์ยากขึ้นมา เห็นไหม

นี่คือการทำงาน ! ผลของมันคือความสงบของใจ ! ผลของมันคือเกิดปัญญา ! มันเกิดจากการกระทำ มันเกิดจากสังขจะ นี่ไม่ใช่ไปพิมพ์แบงก์ ! ถ้าไปพิมพ์แบงก์ติดคุก

นี่ก็เหมือนกัน พุทธพจน์... พุทธพจน์นี้ไปพิมพ์มาไง ! ไปก็อบปีมาไฉนว่านี่สังขธรรมเป็นอย่างนี้... สังขธรรมเป็นอย่างนั้น... นั่นมันสังขธรรม นั่นมันเป็นที่ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

คุณสิแบงก์ในเมืองไทยเรานี้มันเป็นหน้าที่ของธนาคารชาติ ประเทศไทยนี้รัฐบาลเขามีอำนาจในการพิมพ์มาเพื่อสมมุติให้เราใช้สอยกัน แต่เราไม่มีสิทธิ !

นี่ปริยัติ.. การศึกษามา แบงก์ก็คือกระดาษ แล้วกระดาษเราก็หาได้ แทนพิมพ์เราก็ทำได้ เราทำได้ทั้งนั้นแหละ แต่เราไม่มีสิทธิ !

นี่ก็เหมือนกัน พุทธพจน์.. พุทธพจน์ เอ็งมีสิทธิอะไร ! เอ็งมีสิทธิอะไรว่าเอ็งจะรู้แจ้ง.. รู้แจ้ง เอ็งมีสิทธิอย่างนั้นไม่ได้ แต่การศึกษามา.. ศึกษา เราเกิดมาในเมืองไทยใช่ไหม ถ้าไม่มีแบงก์ ไม่มีเงินหมุนเวียนในตลาด แล้วสังคมจะอยู่ได้อย่างไร

นี่ก็เหมือนกัน เราเกิดมาเป็นชาวพุทธ ถ้าเราไม่ศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วเราจะเริ่มต้นกันได้อย่างไร แต่เราศึกษามาแล้ว ศึกษาเพื่อเป็นความรู้ เป็นปริยัติใช้ใหม่ เป็นความรู้ที่เรารู้ แต่ ! แต่ต้องมีการกระทำ ไม่ใช่ว่าศึกษาแล้วรู้เลย แล้วเวลาทำขึ้นมาก็ใคร่ครวญกันไป แล้วก็รู้กันไปเลย

นี่มันอ่อนแอ มันอ่อนแอตรงนี้ ! นี่ความจริง... ความจริงเป็นสิ่งที่ไม่ตาย แต่คนพูดความจริง.. คนพูดความจริงกับสังคมโลก โลกเขาเข้าใจถึงสิ่งนี้ไม่ได้ แต่ครูบาอาจารย์เรารู้ได้นะ

เวลาหลวงปู่มันท่านอยู่ที่หนองผือ เวลาครูบาอาจารย์ท่านมากราบเคารพคารวะ ออกจากป่ามานี้มันต้องไปทำงานมา คุณสิเวลาลูกหลานเราไปทำงานมา ไปเมืองนอกมาทำงานมา นี่มีเงินทองเข้ามาเท่าไร ไปทำงานแล้วขาดทุนหรือกำไรเข้ามา นี่มันก็มาบอกกล่าว

นี่ในเวลาครูบาอาจารย์ท่านไประลึกเคารพกัน ออกจากป่ามา นี่ไปป่านั้นภาวนามาเป็นอย่างไร.. ไปป่านี้นภาวนาเป็นอย่างไร... นี่มันตรวจสอบกันได้ ! มันพูดได้ ความจริงเป็นสิ่งที่ไม่ตาย แล้วความจริงเป็นอันเดียวกัน

หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์ของเราพูดเหมือนกัน คุณสิเวลาหลวงปู่มั่นท่านพูดกับครูบาอาจารย์เรามา บอกว่า “หลวงปู่ขาวนี้ได้พูดกับเราแล้วนะ หม่าคุณะจำ หลวงปู่ขาวไว้นะ หลวงปู่ขาวนี่เป็นผู้ที่พูดกับเราแล้ว” คำว่าพูดกับเราแล้วคือจบแล้ว ! นี่ครูบาอาจารย์ท่านได้คุยกันแล้ว เห็นไหม นี่ทำความจริง ! ความจริง !

ไม่ใช่ว่าความจริงนี้เอ้อระเหยลอยชาย.. ความจริงของเราจะไม่เหมือนกับความจริงของคนอื่นเลย.. ความจริงของเราจะจี๋หัวเขาไปหมดเลย.. ของคนอื่นเป็นความเท็จหมด.. ความจริงของเราเป็นความจริงอยู่คนเดียว.. นี่มันไม่มีหรอก !

แล้วความจริงกับความจริงมันเข้ากันได้ แล้วความจริง นี่คนจริงเห็นไหม คุณสิถ้าคนดี.. คนดีจะอยู่ซีกโลกไหนก็แล้วแต่ เขาเป็นคนที่ทำคุณงามความดีนะ มันมาถึงนะ จนเดี๋ยวนี้ทางโลกเขาต้องให้รางวัลกัน ให้รางวัลโนเบล ให้ต่างๆ ให้รางวัลกัน เห็นไหม แต่ความจริงรางวัลนั้นมันเป็นโลกสมมุติ แต่ความดีเขาทำใจของเขาแล้ว...

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าเป็นความจริง.. ความจริงของแต่ละบุคคล บุคคลทำคุณงามความดีแล้ว เป็นความจริงของเขาแล้ว นี่อันนี้เป็นความจริงแล้ว แล้วความจริงอันนี้มันเหนือโลกไง โลกเขาอยู่กับเราไม่ได้หรอก

ถ้าโลกเขาอยู่กับเราไม่ได้ แต่เวลาเราพูดไปโลกเขายังพิสูจน์ความจริงของเราได้ นี่มันหน้าขายหน้า มันเป็นเรื่องไร้สาระ ในเมื่อโลกยังพิสูจน์ความจริงของเราได้เลย

แต่ถ้าโลกพิสูจน์ความจริงของเราไม่ได้ โลกพิสูจน์ไม่ได้... ไม่ได้จริงๆ เพราะไม่ได้จริงๆ มันถึงหลอกกันอยู่ได้นี่ไง การที่หลอกกันอยู่ได้เพราะอะไร เพราะเขาถือว่า “สิ่งนี้เป็นความจริง.. สิ่งนี้เป็นพุทธพจน์” พอว่าเป็นพุทธพจน์ เห็นไหม ก็ด้วยความเคารพนะ

ความศรัทธา... ศรัทธาแล้วต้องมีปัญญา ทุกอย่างต้องมีปัญญา เวลาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เห็นไหม “กาลามสูตร”

เวลาหลวงตาท่านไปอยู่กับหลวงปู่มัน ท่านก็บอกเหมือนกันว่า “ท่านจบมหาหมานวินัยนี้คั้นคว้ามามากแล้ว แต่การกระทำมันก็ยังสงสัย เพราะเราได้ทฤษฎีมา แต่ภาคปฏิบัติเราไม่เคยทำ แล้วพอทำแล้วไม่เข้าใจ พอไปเจอหลวงปู่มันท่านทำสิ่งใดนะ นี้คู่วัว สังกะสีไว้ แล้วมาคู้ทางทฤษฎี... ตรงกันเปี้ยะ ! ตรงกันเปี้ยะ !”

ตรงกันเปี้ยะมันมีที่ไปที่ไป... มันมีที่ไปที่ไป คู่ออย่างเช่นกฎหมาย มันมีนิยามของกฎหมาย ว่ากฎหมายบัญญัติไว้เพื่ออะไร มีเหตุผลสิ่งใดถึงบัญญัติกฎหมายข้อนี้มา

ในพระไตรปิฎก ในวินัยทุกข้อเลย มันต้องมีผู้ทำผิดแล้ว พอมีผู้ทำผิดแล้วนี่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงบัญญัติขึ้นมา แล้วถ้าบัญญัติแล้วมันยังเถื่อน มันถึงมีอนุบัญญัติ... อนุบัญญัติมาเรื่อยๆ เลย

สิ่งนี้มันมีอยู่ ! อันนี้คือบัญญัติ อันนี้ก็แค่กรอบ เห็นไหม

ศีล สมาธิ ปัญญา... ศีลมันเป็นแค่กรอบใจ แต่ศีลมันเป็นแค่กรอบนะ คุณนเรชาติ ถ้าเขาบอกว่าคนเราต้องเดินให้ตรงนะ ถ้าอย่างนั้นแล้วคนพิการมันเดินให้ตรงได้ไหมละ คนพิการเดินตรงไม่ได้ใช่ไหม เวลาคนบอกว่าต้องเดินให้ตรงนะ เดิน ๒ เท้าต้องเดินให้

ตัวตรง แล้วอย่างนั้นคนพิการก็เดินไม่ได้ พอเดินไม่ได้ นี่กฎหมายทุกข้อมันมีข้อยกเว้น
ของมัน

“อาบัติ.. อาบัติ”

อาบัตินะ... คนๆ นี้ทำเป็นอาบัติหมดเลย แต่คนพิการไม่เป็นอาบัติเลย
เป็นอาบัติ.. มันมี ! กฎหมายนี้มีหมดแหละ ถ้าจะแกะกันนะมันออกได้หมดแหละ แต่มัน
ออกด้วยเจตนาที่บริสุทธิ์หรือไม่บริสุทธิ์ละ

ถ้าเจตนามันบริสุทธิ์ เห็นไหม อย่างเช่นวินัยยกเว้นแต่ภิกษุเป็นไข้ ภิกษุเฒ่า หรือ
ยกเว้นต่อเมื่อภิกษุเฒ่า... นี่เวลาปฏิบัติ ในพระไตรปิฎกพูดซัดๆ เลย ภิกษุเฒ่า.. แล้ว
ภิกษุเฒ่าได้อย่างไร อ้าว.. ภิกษุเวลาบวชใหม่ นะ ศีลยังไม่บริสุทธิ์อยู่ แล้วเวรกรรมมัน
มาถึงนะ

เวลาภิกษุเฒ่าไม่เป็นอาบัติ แต่ถ้าเฒ่าแล้วเป็นอาบัติหมด.. ภิกษุเฒ่า นะ กิ
เนื้อดิบก็ได้ กิเนื้อสดๆ ก็ได้ นี่เพราะมันมีเวรกรรมของแต่ละบุคคลมา เวลาปกติภิกษ
ฉันอาหารดิบเป็นอาบัติปาจิตตีย์ เป็นอาบัติทันทีเลย ! แต่เวลาภิกษุเฒ่า ยกเว้นไม่เป็น
อาบัติ

นี่ไงมันมีอาบัติ มีอาบัติ เห็นไหม พูดถึงถ้ามีความจริงขึ้นมาแล้ว นี่มันจะเข้าใจ
สิ่งนี้เองเพราะอะไร เพราะมันไม่มีเจตนา ! เราไม่มีเจตนาทำความผิด เรามีเจตนาจะทำ
คุณงามความดี แต่ถ้ามันเป็นเวรเป็นกรรม มันถึงวิกฤตอันหนึ่ง อันนี้มันเป็นอาบัติไง ถ้า
มันเป็นอาบัติ เราไม่สบายใจเราก็ต้องปลงอาบัติ การปลงอาบัติคือสุภาพบุรุษ..

“อริยวินัย” วินัยนะ... ใครทำผิดแล้ว รู้ต่อความผิดของตัวเองแล้วปลงอาบัติ เขาเรียก
อริยวินัย เหมือนกับสุภาพบุรุษ คือทำความผิดแล้วสารภาพว่า “ฉันทำผิดแล้ว ! ฉันขอ
สารภาพผิด !”

นี่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายกย่องมาก ! ยกย่องผู้ทำผิด แล้วรู้ว่าตัวเองผิด
แล้วจะกลับใจกลับตัวจากการทำผิด

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายกย่องมาก ! ยกย่องคนทำผิดแล้วรู้จักผิดรู้จักถูกแล้วแก้ไข ไม่ใช่คนทำผิดแล้วแฉๆ ไป อย่างนั้นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ยกย่อง ให้พรหมทัณฑ์ ให้สงฆ์ยกออกจากหมู่ ให้สงฆ์ไม่พูดด้วย ให้สงฆ์ขับออกไป !

แต่ถ้าใครทำความผิดแล้วรู้จักความผิด องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายกย่องว่าเป็นอริยวินัย

“วินัย.. อริยวินัย”

นี่เราฟังธรรม.. วันนี้วันพระนะ วันพระนี่เราต้องเตือนตัวเราเอง เรารู้จักวันพระวันเข้า เรารู้จักวันหยุด นี่โลกก็เป็นอย่างนี้ โลกเป็นโลกอย่างนี้ เราทำมาหากินมันจะเป็นอย่างนี้.. เป็นอย่างนี้ ลุ่มๆ ดอนๆ กันอยู่อย่างนี้ เว้นไว้แต่คนที่ทำคุณงามความดีมาขนาดไหน เห็นไหม คนทำคุณงามความดีมาขนาดไหน มันก็มีวาระกรรมของมันเหมือนกัน

ฉะนั้นเวลาเราเห็นทางโลก.. เราเห็นทางโลกเราก็พยายามของเรา หลวงตาท่านสอนไว้ว่า “คนเรามี ๒ ตา ตาหนึ่งคือมีอาชีพการงานของเรา อีกตาหนึ่งคือชีวิตของเรา.. อีกตาหนึ่งคือความรู้สึกของเรา อีกตาหนึ่งคือหัวใจของเรา เราต้องดูแลมันด้วย”

แล้วเราลืม ๒ ตา ตาหนึ่งคือตาโลก.. ตาหนึ่งคือตาธรรม.. เราจะเอาชีวิตของเราเพื่อประสบความสำเร็จในชีวิต เพื่อชีวิตของเรามีความสุขพอสมควร เอวัง